

SUMMARIUM

ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ

ΟΜΗΡΙΚΗ.

Odyss. II.

9

SUMMARIUM.

Quum mus insequentem mustelam effugisset, et ad paludem sitis levandae causa cucurrisset, colloquio orto inter eum et ranam de utriusque vitae genere, mus invitatus a rana conscendit eius tergum, ut per undam vectus cognosceret bona ranarum (1-82). Nantibus quum hydrus apparuisset, rana prae terrore oblita hospitis, defertur in profundum, atque ita mus in aqua perit (83-98). Eius casus spectator mus alius rem defert ad mures, qui incitati a patre suffocati muris bellum adversus ranas parant: ita heroës ranarum, primum rumore deinde denuntiatione belli provocati, pariter se ad proelium comparant (99-167). Consultatur gravis res in conventu deorum coelestium, unde signo pugnae dato, acriter concurrunt exercitus (168-204). Postquam multi utrimque cecidissent, victoria tandem ad mures inclinatur (205-270). Qui quum ad interuersionem ranarum pugnarent, Iupiter primum fulmine eos detertere tentat: quod quum mures non coerceret, misit caneros, a quibus mures mutilati fugiunt et pugnandi finem faciunt (271-305).

ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΘΟΜΑΧΙΑ.

Ἀρχόμενος πρώτον Μουσῶν χορὸν ἐξ Ἑλικῶνος
ἔλθειν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπεύχομαι εἶνεκ' αἰοιδῆς,
ἦν νέον ἐν δέλτοισιν ἐμοῖς ἐπὶ γούνασι θῆκα,
δῆριν ἀπειρεσίην, πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηος·
εὐχόμενος μερόπεσσιν ἐς οὐατα πᾶσι βαλέσθαι, 5
πῶς μύες ἐν βατράχοισιν ἀριστεύσαντες ἔβησαν,
Γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα Τιγάντων·
ὡς λόγος ἐν θνητοῖσιν ἔην· τοίην δ' ἔχεν ἀρχήν.

Μῦς ποτὲ διαπαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
πλησίον ἐν λίμνῃ ἀπαλὸν προσέθηκε γένειον, 10
ὔδατι τερπόμενος μελιηδεῖ· τὸν δὲ κατεΐδεν
λιμνοχαρῆς πολύφημος, ἔπος δ' ἐφθέγγεατο τοῖον·

Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἧόνα; τίς δέ σ' ὁ
φύσας;

πάντα δ' ἀλήθευσον, μὴ ψευδόμενόν σε νοήσω.
εἰ γάρ σε γνοίην φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω, 15
δῶρα δέ τοι δώσω ξεινήϊα πολλὰ καὶ ἐσθλά.

εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς Φυσίγναθος, ὃς κατὰ λίμνην
 τιμῶμαι, βατράχων ἡγούμενος ἤματα πάντα·
 καὶ με πατήρ Πηλεὺς ποτε γείνατο, Ὑδρομεδούση
 20 μιχθεὶς ἐν φιλότητι παρ' ὄχθας Ἴριδανοῖο.
 καὶ σέ δ' ὄρω καλόν τε καὶ ἄλκιμον ἔξοχον ἄλλων,
 σκηπτοῦχον βασιλῆα καὶ ἐν πολέμοισι μαχητὴν
 ἔμμεναι· ἀλλ' ἄγε, θᾶσσον εἴην γενεὴν ἀγόρευε.

Τὸν δ' αὖ Ψιχάρπαξ ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 25 τιπτε γένος τοῦμόν ζητεῖς, φίλε; δῆλον ἅπασιν
 ἀνθρώποις τε θεοῖς τε καὶ οὐρανόις πετεηνοῖς.
 Ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι· εἰμὶ δὲ κοῦρος
 Τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορος· ἡ δὲ νῦ μήτηρ
 Λειχομύλη, θυγάτηρ Πιερονοτρόκτου βασιλῆος.
 30 γείνατο δ' ἐν καλύβη με, καὶ ἐξεθρέψατο βρωτοῖς,
 σύκοις καὶ καρύοις καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσιν.
 πῶς δὲ φίλον ποιῆ με, τὸν ἐς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον;
 σοὶ μὲν γὰρ βίος ἐστὶν ἐν ὕδασι· αὐτὰρ ἔμοιγε,
 ὅσσα παρ' ἀνθρώποις, τρώγειν ἔθος· οὐδέ με λήθει
 35 ἄριστος τρισκοπάνιστος ἀπ' εὐκύκλου κανέοιο,
 οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος, ἔχων πολὺ σησαμότυρον,
 οὐ τόμος ἐκ πτέρνης, οὐχ ἠπάτα λευκοχίτωνα,
 οὐ τυρὸς νεόπηκτος ἀπὸ γλυκεροῖο γάλακτος,
 οὐ χρηστὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέουσιν,
 40 οὐδ' ὅσα πρὸς θοίνην μερόπων τεύχουσι μάγειροι,
 κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.

.....
 οὐδέ ποτε πτολέμοιο κακὴν ἀπέφειγον αὐτήν,
 ἀλλ' ἰθύς μετὰ μῶλον ἰών, προμάχοισιν ἐμίχθην.

.....
 οὐδέδι' ἄνθρωπον, καίπερ μέγα σῶμα φοροῦντα·

ἀλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν καταδάκνω δάκτυλον ἄκρον, 45
καὶ πτέρυγης λαβόμεν, καὶ οὐ πόνος ἄνδρα ἴκανεν,
νήδυμος οὐκ ἀπέφευγεν ὕπνος, δάκνοντος ἐμεῖο.
ἀλλὰ δὺν πάντων περιδείδια πᾶσαν ἐπ' αἴαν,
κίρκον καὶ γαλέην, οἳ μοι μέγα πένθος ἄγουσιν,
καὶ παγίδα στονόεσσαν, ὅπου δολόεις πέλε πότμος· 50
πλεῖστον δὴ γαλέην περιδείδια, ἣτις ἀρίστη,
ἢ καὶ τρωγλοδύοντα κατὰ τρώγλην ἐρεεῖνει.

.....
οὐ τρώγω ξαφάνας, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας·
οὐδὲ πράσοις χλοεροῖς ἐπιβόσκομαι, οὐδὲ σελίνοις·
ταῦτα γὰρ ὑμέτερόν ἐστιν ἐδέσματα τῶν κατὰ λίμνην. 55

Πρὸς τὰδε μειδήσας Φυσιγνάθος ἀντίον ἠΐδα·
ξεῖνε, λίην ἀνχεῖς ἐπὶ γαστέρι· ἔστι καὶ ἡμῖν
πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ καὶ ἐπὶ χθονὶ θάναματ' ἰδέσθαι.
ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοισι Κρονίων,
σκιρτῆσαι κατὰ γῆν, καὶ ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύψαι. 60

[στοιχείοις διττοῖς μεμερισμένα δώματα ναίειν.]
εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, εὐχερὲς ἔστιν.
βαῖνέ μοι ἐν νώτοισι, κράτει δέ με, μήποτ' ὄληαι,
ὅπως γηθόσυνος τὸν ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηαι.

Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ νῶτ' ἐδίδου· ὁ δ' ἔβαινε τάχιστα, 65
χεῖρας ἔχων τρυφεροῖο κατ' ἀνχένος, ἄλματι κούφω.
καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ὄρμους,
νήξει τερπόμενος Φυσιγνάθου· ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα
κύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζετο, πολλὰ δακρύων,
ἄχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφετο, τίλλε δὲ χαίτας, 70
καὶ πόδας ἔσφιγγεν κατὰ γαστέρος· ἐν δέ οἱ ἦτορ
πάλλετ' ἀηθείη, καὶ ἐπὶ χθόνα βούλεθ' ἰκίεσθαι·

δεινά δ' ἐπεστενάχιζε, φόβου κρούεντος ἀνάγκη.

οὐρὴν προῶθ' ἤπλωσεν ἐφ' ὕδασιν, ἥντι κώπην
 75 σύρων, εὐχόμενός τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἰκέσθαι,
 κύμασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο· πολλὰ δ' ἐβώστρει,
 καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ στόματος δ' ἀγόρευσεν·

Οὐχ οὕτω νῶτοισιν ἐβάστασε φόρτον ἔρωτος
 ταῦρος, ὅτ' Εὐρώπην διὰ κύματος ἤγ' ἐπὶ Κρήτην·
 80 ὡς ἔμ' ἐπιπλώσας ἐπινώτιον ἤγεν ἐς οἶκον
 βάτραχος, ὑψώσας ὄχρον δέμας ὕδατι λευκῷ.

ὕδρος δ' ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο — δεινὸν ὄραμα
 ἀμφοτέροις — ὀρθὸν δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε τράχηλον.
 τοῦτον ἰδὼν κατέδν Φυσίγναθος, οὐτι νοήσας,
 85 οἶον ἑταῖρον ἔμελλεν ἀπολλύμενον καταλείπειν·
 δὴ δὲ βάθος λίμνης, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
 κεῖνος δ', ὡς ἀφέθη, πέσεν ὑπτιος εὐθύς ἐς ὕδωρ,
 χεῖρας δ' ἔσφυγγεν, καὶ ἀπολλύμενος κατέτριζεν.
 πολλάκι μὲν κατέδυνεν ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δ' αὖτε
 90 λακτίζων ἀνέδυνε· μόρον δ' οὐκ ἦν ὑπαλύξαι.
 δευόμεναι δὲ τρίχες πλεῖστον βάρος ἔλκον ἐπ' αὐτῷ·
 ὕστατα δ' ὀλλύμενος τοίους ἐφθέγγετο μύθους·

Οὐ λήσεις δολίως, Φυσίγναθε, ταῦτα ποιήσας,
 νανηγὸν ῥίψας ἀπὸ σώματος, ὡς ἀπὸ πέτρης.
 95 οὐκ ἂν μου κατὰ γαῖαν ἀμείνων ἦςθα, κάκιστε,
 παγκρατίῳ τε πάλῃ τε καὶ ἐς δρόμον· ἀλλὰ πλανήσας
 εἰς ὕδωρ μ' ἔρῃσας. ἔχει θεὸς ἔκδικον ὄμμα·
 ποιήν αὖ τίσεις σὺ μυῶν στρατῶ, οὐδ' ὑπαλύξεις.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασι· τὸν δὲ κατεΐδεν

Δειχοπίναξ, ὄχθησιν ἐφεζόμενος μαλακῆσιν· 100
 δεινὸν δ' ἐξολόλυξε, δραμῶν δ' ἠγγεϊλε μίεσσιν.

Ὡς δ' ἔμαθον τὴν μοῖραν, ἔδν χόλος αἰνὸς ἅπαντας.
 καὶ τότε κηρόκεσσι ἐοῖς ἐκέλευσαν, ὑπ' ὄρθρον
 κηρῦσσειν ἀγορήνδ' ἐς δώματα Τρωξάρταο,
 πατρός δυστήνου Ψυχάρπαγος, ὃς κατὰ λίμνην 105
 ὑπτιος ἐξήπλωτο νεκρὸν δέμας, οὐδὲ παρ' ὄχθας
 ἦν ἦδη τλήμων, μέσσω δ' ἐπενήχετο πόντω.

ὣς δ' ἦλθον σπένδοντες ἅμ' ἠοῖ, πρῶτος ἀνέστη
 Τρωξάρτης, ἐπὶ παιδὶ χολούμενος, εἶπέ τε μῦθον·

ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖνος ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα 110
 ἐκ βατράχων, ἢ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκται.
 εἰμὶ δὲ νῦν ἐλεεινός, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσσα.
 καὶ τὸν μὲν πρῶτόν γε κατέκτανεν ἀρπάξασα
 ἐχθίστη γαλέη, τρώγλης ἔκτοσθεν ἐλοῦσα.

τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπηνέες ἐς μόρον ἤξαν 115
 καινοτέραις τέχναις, ξύλινον δόλον ἐξευρόντες,
 ἦν παγίδα καλέουσι, μυῶν ὀλέτειραν ἐοῦσαν.
 ὃ τρίτος ἦν, ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρι κεδνῆ,
 τοῦτον ἀπέπνιξεν Φυσίγναθος, ἐς βυθὸν ἄξας.

ἀλλ' ἄγεθ', ὀπλισόμεσθα, καὶ ἐξέλθωμεν ἐπ' αὐτούς, 120
 σώματα κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισιν.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
 [καὶ τοὺς μὲν ὃ' ἐκόρυσσεν Ἄρης, πολέμοιο μεμηλώς.]
 κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκαν,
 ῥήξαντες κνάμους χλοερούς, εὐ τ' ἀσκήσαντες, 125
 οὓς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπιστάντες κατέτρωξαν.
 θώρηκας δ' εἶχον καλαμοστεφῶν ἀπὸ βυρσῶν,
 οὓς, γαλέην δείραντες, ἐπισταμένως ἐποίησαν.

ἀσπίς δ' ἦν λύχνου τὸ μεσόμφαλον· ἡ δὲ νυ λόγχη
 130 εὐμήκης βελόνη, παγχάλκεον ἔργον Ἄρης·

ἡ δὲ κόρυς τὸ λέπτυρον ἐπὶ κροτάφοις καρύοιο.

Οὕτω μὲν μύες ἔσταν ἐν ὄπλοις. ὥς δ' ἐνόησαν
 βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος, ἐς δ' ἓνα χῶρον
 ἐλθόντες, βουλήν ξύναγον πολέμοιο κακοῖο.

135 σκεπτομένων δ' αὐτῶν, πόθεν ἢ στάσις ἢ τίς ὁ
 θρούλλος,

κῆρυξ ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σκῆπτρον μετὰ χερσίν,
 Τυρογλύφου υἱὸς μεγαλήτορος, Ἐμβασίχυτρος,
 ἀγγέλλων πολέμοιο κακὴν φάτιν, εἶπέ τε μῦθον·

ὦ βάτραχοι, μύες ὑμῖν ἀπειλήσαντες ἔπεμψαν,
 140 εἶπεῖν ὀπλίζεσθαι ἐπὶ πτόλεμόν τε μάχην τε.

εἶδον γὰρ καθ' ὕδωρ Ψυχάρπαγα, ὄνπερ ἔπεφνε
 ὑμέτερος βασιλεὺς Φυσιγόναθος. ἀλλὰ μάχεσθε,
 οἵτινες ἐν βατράχοισιν ἀριστῆες γεγάατε.

Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε· λόγος δ' εἰς οὐατα πάντων
 145 εἰσελθὼν ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγερώχων.

μεμφομένων δ' αὐτῶν, Φυσιγόναθος εἶπεν ἀναστάς·

ὦ φίλοι, οὐκ ἔκτεινον ἐγὼ μῦν, οὐδὲ κατεῖδον
 ὀλλύμενον· πάντως δ' ἐπνίγη παίζων παρὰ λίμνην,
 νήξεις τὰς βατράχων μιμούμενος· οἱ δὲ κάκιστοι
 150 νῦν ἐμὲ μέμφονται τὸν ἀναίτιον· ἀλλ' ἄγε, βουλήν
 ζητήσωμεν, ὅπως δολίους μύας ἐξολέσωμεν.

τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἀριστα.

σώματα κοσμήσαντες ἐν ὄπλοις στώμεν ἅπαντες
 ἄκροις παρὰ χεῖλεσσι, ὅπου κατάκρημνος ὁ χῶρος·

155 ἠνίκα δ' ὀρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσιν,
 δραξάμενοι κορύθων, ὅστις σχεδὸν ἀντίος ἔλθοι,

ἔς λίμνην αὐτούς σὺν ἐκείναις εὐθύ βάλωμεν.
οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολύμβους,
στήσομεν εὐθύμως τὸ μυοκτόνον ᾧδε τρόπαιον.

Ὡς ἄρα φωνήσας ὅπλοις ἐνέδυσεν ἅπαντας. 160

φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας ἐὰς ἀμφεκάλυψαν,
θώρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ σεύτων,
φύλλα δὲ τῶν κραμβῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἤσκησαν,
ἔγχος δ' ὀξύσχοινοσ ἐκάστω μακρὸσ ἀρήρει,
καὶ κέρα κοχλίων λεπτῶν ἐκάλυπτε κάρηνα. 165

φραζάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθης ὑψηλῆσιν,
σειόντες λόγχας, θυμοῦ δ' ἐμπληντο ἕκαστοσ.

Ζεὺσ δὲ θεοὺσ καλέσασ εἰσ οὐρανὸν ἀστερόεντα,
καὶ πολέμου πληθὺν δείξασ, κρατεροὺσ τε μαχητάσ,
πολλοὺσ καὶ μεγάλουσ ἦδ' ἔγχεα μακρὰ φέροντασ, 170

οἷοσ Κενταύρων στρατὸσ ἔρχεται ἠὲ Γιγάντων,
ἦδὺ γελῶν ἐρέεινε, τίνεσ βατράχοισιν ἀρωγοὶ
ἠὲ μυστὶ τειρομένοισ· καὶ Ἀθηναίην προσέειπεν·

ὦ θυγάτερ, μυστὶν ἠὲ ὅ' ἐπαλεξήσουσα πορεύσῃ;
καὶ γὰρ σου κατὰ νηὸν αἰεὶ σκιστῶσιν ἅπαντεσ, 175
κνίσσῃ τερπόμενοι καὶ ἐδέσμασιν ἐκ θυσιῶων.

Ὡσ ἄρ' ἔφη Κρονίδησ· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
ὦ πάτερ, οὐκ ἂν πῶ ποτ' ἐγὼ μυστὶ τειρομένοισιν
ἐρχοίμην ἐπαρωγὸσ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαν,
στέμματα βλάπτοντεσ καὶ λύχνουσ εἶνεκ' ἐλαίου. 180

τοῦτο δὲ μου λίην ἔδακε φρένασ, οἷά μ' ἔρεξαν.
πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα
ἐκ ῥοδάνησ λεπτιῆσ, καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνησα,
τρώγλασ τ' ἐμποίησαν· ὁ δ' ἠπηγῆσ μοι ἐπέστη,
καὶ πολὺ με πράσσει· τούτου χάριν ἐξώργισμαι. 185

[καὶ πράσσει με τόκον· τὸ δὲ ῥίγιον ἀθανάτοισιν.]
 χρησαμένη γὰρ ὕφρηνα, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι.
 ἀλλ' οὐδ' ὡς βατράχοισιν ἀρηγέμεν οὐκ ἐθελήσω.
 εἰσὶ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ φρένας ἔμπεδοι· ἀλλὰ με πρόην

190 ἐκ πολέμου ἀνιούσαν, ἐπεὶ λίην ἐκοπώθη,ν,
 ὕπνου δευομένην, οὐκ εἶασαν θορυβοῦντες
 οὐδ' ὀλίγον καμνῦσαι· ἐγὼ δ' ἄϋπνος κατεκείμεν,
 τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦσα, ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
 ἀλλ' ἄγε, παυσώμεσθα, θεοί, τούτοισιν ἀρήγειν,

195 μὴ κέ τις ἡμείων τρωθῆ βέλει ὀξύοντι,
 μή τις καὶ λόγχηφι τυπῆ δέμας ἢ μαχαιρῆ·
 εἰσὶ γὰρ ἀγχεμάχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίος ἔλθοι·
 πάντες δ' οὐρανόθεν τρωπώμεθα δῆριον ὀρώντες.

Ὡς ἄρ' ἔφη· τῆ δ' αὐτὶ ἐπεπείθοντο θεοὶ ἄλλοι

200 πάντες, ὁμῶς δ' εἰς ἦλθον ἀολλέες εἰς ἓνα χῶρον.
 [καὶ δ' ἦλθον κήρυκε, τέρας πολέμοιο φέροντε·]
 καὶ τότε κώνωπες, μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες,
 δεινὸν ἐσάλπιζον πολέμου κτύπον· οὐρανόθεν δὲ
 Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε, τέρας πολέμοιο κακοῖο.

205 Πρῶτος δ' Ὑψιβόας Λειχήνορα οὐτάσε δουρί,
 ἑσταότ' ἐν προμάχοις, κατὰ γαστέρα ἐς μέσον ἥπαρ
 καὶ δ' ἔπεσε πρηνῆς, ἀπαλὰς δ' ἐκόνισσεν ἐθείρας.
 [δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.]

Τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε Πηλείωνα,
 210 πῆξεν δ' ἐν στέρω στιβαρὸν δόρου· τὸν δὲ πεσόντα
 εἶλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπη.
 Σευτλαῖος δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ Ἐμβασίχυτρον·
 [Ὡκμιίδην δ' ἄχος εἶλε, καὶ ἤλασεν ὀξεῖ σχοίνῳ·]
 Ἄρτοφάγος δὲ Πολύφωνον κατὰ γαστέρα τύψεν·

ἦριπε δὲ πρηγῆς, ψυχὴ δὲ μελέων ἐξέπιτη. 215

Λιμνόχαρις δ', ὡς εἶδεν ἀπολλύμενον Πολύφωνον,
 Τρωγλοδύτην πέτρῳ μυλοειδεῖ τρώσεν ἐπιφθᾶς
 ἀνχένα παρ μέσσον· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν.

.....
 Λειχήνωρ δ' αὐτοῖο τιτύσκειτο δουρὶ φαεινῶ,
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, καθ' ἦπαρ. ὡς δ' ἐνόησεν 220
 Κραμβοφάγος, ὄχθησι βαθείης ἔμπεσε φεύγων·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης, ἀλλ' ἤλασεν αὐτόν·
 κάππεσε δ', οὐδ' ἀνένευσεν· ἐβάπτειτο δ' αἵματι λίμνη
 πορφυρέῳ, αὐτὸς δὲ παρ' ἠϊόν' ἐξετανύσθη,
 χορδῆσιν λιπαρῆσιν τ' ἐπορνύμενος λαγόνεσσιν. 225

.....
 Τυροφάγον ἀντήσιν ἐπ' ὄχθης ἐξενάριξεν.
 Πτερογλύφον δ' ἐσιδὼν Καλαμίνθιος ἐς φόβον
 ἦλθεν,

ἦλατο δ' ἐς λίμνην φεύγων, τὴν ἀσπίδα θύψας.
 Φιльтраῖον δ' ἄρ' ἔπεφνεν ἀμύμων Βορβοροκοίτης,
 [Υδροχάρις δέ τ' ἔπεφνε Πτεροφάγον βασιλῆα.] 230
 χειμαδίῳ πλήξας κατὰ βρέγματος· ἐγκέφαλος δὲ
 ἐκ ῥινῶν ἔσταζε, παλάσσειτο δ' αἵματι γαῖα.

Λειχοπίναξ δ' ἔκτεινεν ἀμύμονα Βορβοροκοίτην,
 ἔγχει ἐπαίξας· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν.
 Πρασσοφάγος δ' ἐσιδὼν ποδὸς ἔλκυσε Κνισσοδιώκτην, 235
 ἐν λίμνῃ δ' ἀπέπνιξε, κρατήσας χειρὶ τένοντα.

Ψιχάρπαξ δ' ἤμυν' ἐτάρων πέρι τεθνηῶτων,
 καὶ βάλε Πρασσοφάγον, μήπω γαίης ἐπιβάντα·
 πίπτε δὲ οἱ πρόσθεν, ψυχὴ δ' Αἰδόςδε βεβήκει.
 Πηλοβάτης δ' ἐσιδὼν πηλοῦ δράκα θύψεν ἐπ' αὐτόν, 240

καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ ἐξετύφλου παρὰ μικρόν.
 θυμώθη δ' ἄρα κείνος, ἔλων δέ τε χειρὶ παχείῃ
 κείμενον ἐν πεδίῳ λίθον ὄβριμον, ἄχθος ἀρούρης,
 τῷ βάλε Πηλοβάτην ὑπὸ γούνατα· πᾶσα δ' ἐκλάσθη

245 κνήμη δεξιτερή, πέσε δ' ὑπίος ἐν κονίησιν.

Κραυγασίδης δ' ἤμυνε, καὶ αὐτίς βαῖνεν ἐπ' αὐτόν,
 τύψε δέ μιν μέσσην κατὰ γαστέρα· πᾶς δέ οἱ εἶσω
 ὄξύσχοινος ἔδυνε, χαμαὶ δ' ἔκχυντο ἅπαντα
 ἔγκικτ' ἐφελκομένῳ ὑπὸ δούρατι χειρὶ παχείῃ.

250 Σιτοφάγος δ', ὡς εἶδεν ἐπ' ὄχθησιν ποταμοῖο,
 σκάζων ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο, τείρετο δ' αἰνῶς·

ἦλατο δ' ἐς τάφρον, ὅπως φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Τρωξάρτης δ' ἔβαλεν Φυσίγναθον ἐς ποδὸς ἄκρον.
 [ᾧκα δὲ τειρόμενος ἐς λίμνην ἦλατο φεύγων.]

255 Πρασσαῖος δ', ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνου προπεσόντα,
 ἦλθε διὰ προμάχων, καὶ ἀκόντισεν ὄξει σχοίνῳ·
 οὐδ' ἔρῳηξε σάκος, σχέτο δ' αὐτοῦ δουρὸς ἀκωκή.

.....
 τοῦ δ' ἔβαλε τρυφάλειαν ἀμύμονα καὶ τετράχυτρον
 δῖος Ὀριγανίων, μιμούμενος αὐτόν Ἄρηα,

260 ὃς μόνος ἐν βατράχοισιν ἀρίστευεν καθ' ὄμιλον·
 ᾤρησαν δ' ἄρ' ἐπ' αὐτόν· ὃ δ', ὡς ἶδεν, οὐχ ὑπέ-
 μεινεν

ἥρωας κρατερούς, κατέδου δ' ὑπὸ βένθεσι λίμνης.

.....
 Ἦν δέ τις εἰνὶ μύεσσι νέος παῖς, ἔξοχος ἄλλων,
 ἀγγέμαχος, φίλος υἱὸς ἀμύμονος Ἀρτεπιβούλου,

265 ὄρχαμος, αὐτόν Ἄρην φαίνων, κρατερὸς Μεριδάρπαξ.
 [ὃς μόνος εἰνὶ μύεσιν ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.] * *

σιτῆ δὲ παρὰ λίμνην γαυρούμενος, οἷος ἀπ' ἄλλων,
στεῦτο δὲ πορθήσειν βατράχων γένος αἰχμητάων.

καὶ νύ κεν ἔξετέλεσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ σθένος ἦεν,
εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. 270

καὶ τότε ἀπολλυμένους βατράχους ὤκτειρε Κρονίων·
κνήσας δὲ κάρη, τοίην ἐφθέγγετο φωνήν·

ὦ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι·
οὐ μικρὸν μ' ἐκπλήξε Μεριδάραπαξ, κατὰ λίμνην
ἐναίρειν βατράχους βλεμεαίνων· ἀλλὰ τάχιστα 275
Παλλάδα πέμψωμεν πολεμόκλονον, ἧὲ καὶ Ἄρην,
οἳ μιν ἀποσχίσουσι μάχης, κρατερόν περ ἔοντα.

Ὡς ἄρ' ἔφη Κρονίδης· Ἄρης δ' ἀπαμείβετο μύθῳ
οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίης, Κρονίδη, σθένος, οὔτε γ' Ἄρηος
ἰσχύσει βατράχοισιν ἀρηγέμεν αἰπὺν ὄλεθρον. 280

ἀλλ' ἄγε, πάντες ἴωμεν ἀρηγόνες· ἦ τὸ σὸν ὄπλον
[κινείσθω μέγα, Τιτανοκτόνον, ὄβριμοεργόν,]
ὦ Τιτᾶνας ἔπεφνες, ἀρίστους ἔξοχα πάντων,
ὦ ποτὲ καὶ Καπανῆα κατέκτανες, ὄβριμον ἄνδρα,
Ἐγκέλαδόν τ' ἐπέδησας ἰδ' ἄγρια φῦλα Γιγάντων, 285
κινείσθω· οὔτω γὰρ ἀλώσεται, ὅστις ἀριστος.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Κρονίδης δ' ἔβαλε πολόεντα κεραυνόν.
πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον,
αὐτὰρ ἔπειτα κεραυνόν, δειμαλέον Διὸς ὄπλον,
ἧκ' ἐπιδιμήσας· ὁ δ' ἄρ' ἔπτατο χειρὸς ἀνακτος. 290
πάντας μὲν ὃ' ἐφόβησε βαλὼν βατράχους τε μύας τε·
ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μυῶν στρατός, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
ἶετο πορθήσειν βατράχων γένος αἰχμητάων,

εἰ μὴ ἀπ' Οὐλύμπου βατράχους ᾤκτειρε Κρονίων,
 295 ὅς ῥα τότε βατράχοισιν ἄρωγούς εὐθύς ἔπειψεν.
 Ἦλθον δ' ἑξαπίνης νωτάκιμονες, ἀγκυλοχῆλαι,
 λοξοβάται, στρεβλοὶ, ψαλιδόστομοι, ὄστρακόδερμοι,
 ὄστοφνεῖς, πλατύνωτοι, ἀποσιλβοντες ἐν ὤμοις,
 βλαισοὶ, χειροτένοντες, ἀπὸ στέρνων ἐσορῶντες,
 300 ὀκτάποδες, δικάρηνοι, ἄχειρέες — οἱ δὲ καλεῦνται
 καρκίνοι — οἱ ῥα μυῶν οὐράς στομάτεσσιν ἔκοπτον,
 ἦδὲ πόδας καὶ χεῖρας· ἀνεγνάμπτοντο δὲ λόγχαι.
 τούς καὶ ὑπέδδεισαν δειλοὶ μύες, οὐδ' ἔτ' ἔμειναν,
 ἐς δὲ φυγὴν ἐτράποντο· ἐδύσετο δ' ἥλιος ἦδη,
 305 καὶ πολέμου τελετὴ μονοήμερος ἐξετελέσθη.